

TERMS OF THE PAPER.

2000

பின்பு அருமைநாயகம் உபதேசியார் மேற்பு
தீர்மானத்துக்கு இசைவாகப் பேசினதில் இங்கப்
புறப் புறப்பிரமமானதால் குழந்தைகளை உருப்ப
விரிந்து தவறாமல் சங்கத்தாரால் எப்போத
உதவி பெற்றுக்கொள்வது கையிருப்பதால், அவர்க
டைய உதவியில்லாமல் தகு பிரயாசத்தினால்
செய்த சங்கத்தினரடத்திவருவது அவர்களுக்குச் செ
த்தற்று விசேஷித்ததன்றியுந் தவாயிருந்தும் என்று
இச்சங்கத்தலை ஆசிரிவதித்து கார்த்தவத்துத் த
செலுத்திப், பின்னும் அவருடைய ஆசிரிவாதத்தி
காக விண்ணப்பம்பண்ணுவெனமேற்பெற்று, ந
தீர்மானத்தைப் பவலு விவரணனை உவர்த்தி
வாசித்தப் பேசினதில், அதைச் சம்பந்தித்து உ
தேசியாரும் உவர்த்தியாரும் ஆஸ்தி சம்பந்தித்த

கோக்கையாய் பெற்று சனங்களுக்கு நன்மாதிரி காட்டிப் பிரசாசப்பட்ட வேண்டுகோளென்றார்.

செமியூரி பள்ளிக்கூடத்துப் போதகராகிய கனம் பொருந்திய உலையற்றவுலி ஜார் ஜெந்தர், இவ்வளவு புத்தகங்களும் அச்சுப்பதிக்கப்பட்டதற்காகக் களித்தருங்கு இல்தோத்திரமென்று சொல்லி, இனிச் சீர்தேவையார் ஒரு புத்தகம் வேண்டுமென்றும், அத்தகு சிவக்கத்தார் கருடாசி அவைப் வேண்டுவதில்லை. இந்த அச்சுக்களும் வேண்டுமென்றும், மையம் அச்சுக்களில்கூறும் வேண்டியதில்லை. அந்தப் புத்தகத்தை வேண்டுமென்றுத் தக்கார் கண்ணாடி இல்லாமல் வாசிக்கவாம். அதை அங்கிய பாலைக்காரரும் எழுத்துமாத பின்னாகவும் வாசிக்கவாம். அது பின்னாகவருகத்தே பிழையாகவாம் பெரிய மனத்தருகத்தே சன்மாரிப்பு புத்தகமாகவாம் இருக்கும். அது ஒவ்வொருவரிடத்திலும் இருக்கவேண்டும், அது புதுப் புத்தகமல்லாமல் புத்தகத்தான். அது பூர்வீகத்தில் ஆபீஸ், கோவா, அபிரகாம், தாலி, சாமுயேல், தாலியேல் முதலானவர்களுக்கிடத்தில் விசேஷமாகக் கிழிந்து நாசுத்ததிலு முத்தியு. அதை அவருடைய சீவர்க்கள்கண்டு சந்தோஷப்பட்டார்கள். அது பூர்வீகக் கிழிந்தவர்களுக்கிடத்தில் இருந்ததல்லாமல் இருந்ததே சிப் போதகர்களுக்களும் உங்களுக்கு சிலருக்கு என்றுமுண்டு. அது என்னவென்று, நன்மாதிரியே. அத்தகு அச்சுக்களில் சுவரேவாம். மைய பரிசுத்தவது. மேலதிரி பராபரேன. இப்படி எல்லாப் புத்தகங்களிலும் நன்மாதிரியே விசேஷித்த புத்தகம், அக்கமால் அதை அடையப் பிரசாசிப் பட்டேண்டுமென்றும் பேசி முடித்தார்.

வேதமானிக்கம் உவாதத்தியார் மேற்படி. தீர்மானத்தாகு இசைவாய் முறக்கிப் பேசினதில் விக்கிரகத்திற்காகத் தங்கள் முறக்கித்திருந்து நல்ல கதி கிடைக்கும் என்று எண்ணுது அன்புபாசத்தைப் பிழிவிக்க துணுக்கு ஒப்பாயிருக்க சன்மாரிக்க புத்தகங்கள் குறுக்கச் செய்துரைக்க சாத்தாரர்கள், நடுநடுக்கத்தின் கோட்டை விழாபுத்தகம் குஞ்சு சாதிவேற்றுமை என்னும் ஆபக்கமால் தாங்கள் கோடுத்திருக்கிறார். அது இடையிடையே தக்க ரீதியு வகுத்தது. அத்தகுத் திரட்டாத்தகம், நூதனச் சிறிந்தவகுப்ப தாளியேல் பிப்பின்ன விரிக்கப் பத்தியை விட்டது மாதிரியல்ல, சுவரேவோபா தவையின்படி, போசன பாதத்திலும் விவாகத்திலும் சாதிக்கடமை அறுத்து விட்டாரென்றார்.

தேவசகாயம் உபதேசியார் சிறிதளவுக்கும், போக்கிக்குக்காரருக்கும் ஆலோசனைக்காரருக்கும், பல் நியற்றுவலச் சேலுத்த வேண்டுமென்றும், கிந்தருகா நியற்றுவல எடுத்துக்காட்டும் தகுதியுள்ளவர்கள் பிச்சைக்காரரைப்பால செம்பு ஈரணியம் போடாமல் வெளிச் ஈரணியம் போடுவதென்றார்.

பின்பு யோசெப்பு உபதேசியார் முன் சொன்னவைகளை உறுதிப்படுத்தி யாவளையும் துறமிசையைத் தகு எழுப்பிவந்திருந்தார். இந்தச் சங்கத்திற்குக் குறையத் தன் விவரம் பத்திரவெளிகள் நூல்க் கோடுத்தானென்று பேசி முடித்தார்.

அதின் பின்பு எட்டுப்பேர்ப் பாததிரம் எடுத்துக் காணிக்கை வாங்கினார்கள். அதின் தொகை, குகடி. குபாய் கடைசியாக சிலந்தா தேவயூசியாதத்தகாகப் பரிசுத்தித்த முடிக்க, குகமலர்ச்சி யோடும முழுவதாவ ஸ்திரீகளும் இரண்டாவது புறநூலும் எழுதப்போனார்கள். இதை வாசிக்கிற கிறிஸ்துமன சகோதரர் யாவரும் இந்தச்சங்கத்தின் வாந்தகைக்காக விண்ணப்பத் செய்யக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள்.

இப்படித், நாயர்கோலில் மிசிரோன் உபதேசி மார்க்கனயி—மாரி, வேதசாசன, சத்தியவாதன், கோசே. தனாருகம் (நூ). ஜப்பசி யீ. உசர் வ.

[Baptism of Two Young Brahmins.]

ஞானஸ்நானம் பெற்று இரண்டு வாயிப்பு பிராமணரைக் குறித்துக் காட்டியது.

கல்குத்தா கருத்திலுள்ள போலையிப்பு என்னு சாஸ்திரப்பள்ளிக் கூடத்தில் படித்த பிராமணராகிய கந்த வாயிப்பு கிறிஸ்துமாரக்கம் மெய்யென்று கண்டு தங்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கோடுக்க வேண்டுமென்று போதகரிடத்தில் கேட்டுக்கொண்டபோது அவர்களில் இரண்டுபேருக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்ததற்கும் மற்று மூன்றுபேரும் உறவினருமாயின் கட்டாயத்திலேயே பின்பாக கிணதாவும் முன்பத்திரிகையிற் காண்பித்தோமே. அந்த மூன்றுபேரில் ஒருவன் முன்புபோதகரிடத்தில் இருக்கையில் அவன் தனமும் அவனிடத்திற்கு வந்து, நமது தாய் மரண அவஸ்தையாகக் கிடக்கிறாள். அவன் உன்னைக் காணவேண்டுமென்று ஆவலுள்ளவனாய் இருக்கிறதிலே ரிவந்து அவனாக் கண்டதில்பின்பு நான் உன்னைத் திரும்ப அழைத்துக்கொண்டு வந்தேனென்று நயவ

சனப்பாபச் சொல்ல அவனும் மனையிளபி புறப் பட்டுப்போனான் அல்லவா! அவன் விட்டிருசேர்க் ததுமூலம் ஒரு இடத்திலாகது, அவனைத் தனிப்போலையிடமும் இராத்திரிகாலங்களில் அவன் தகப்பன் படுக்கை அறங்க்குள் வைத்ததுக் கதவைப் பூட்டி இப்படித் கட்டும் சாவலுமாயிருந்தார்கள். சிலநாளுக்குப் பின்பு அவர்கள் தன்னைக்குறித்து அத்தகைய கவனியில்வாறிருக்கையிற் அவர்கள் கணு, சமயம்பார்த்த அவர்கள் கைகட்டிப் போதகரிடத்திற் சேர்ந்து, ஐயா, என் மனச்சாட்சிக்கு விசேஷமாகம் என் உறவினருமாய்செய்யும் நெருக்கத்தினன்று என்னைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டனர். போதகர் அவன் உண்மையை அறிந்து, சந்தோஷப்பட்டு அவன் தனக்காக உத்தரம் சொல்லத்தக்கபிரமம் உள்வவனு னதால் அவனைத் தமது வீட்டுலே வைத்துக் கொண்டார். சிலநாளுக்குப் பின்பு போதகரால் அக்கே சனங்களுக்கு முன்பாக அவனுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார். அவன் குணப்பட்ட வரலற்றையுப் பின்பு அவனுக்குச் சம்பலித்தவைகளையும் அறிந்த சனங்கள் களித்தர் அவனுக்குச் செய்த மகா சிறுமையைத் துறித்துச் சந்தோஷப்பட்டு அவரைத் தந்தித்தார்கள்.

அவன் ஞானஸ்நானம் பெற்றதற்குச் சிலநாளுக்கு முன் அந்நபன்விக்கடப் பின்னாகரில் இருப்பதற்குரவசகளை வேலெருவன் கிழிந்து சபை பிடிச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டான். அவன் பத்திரவகுத்ததுக்கு அதிகமாய் அந்நப் பள்ளிக்கூடத்திற் படித்தவன். அவன் துணிபட்டுவருகத்தே தேவகனத்தை ஆராய்ச்சி மாதிரியில்லம், தன்னைப் படிப்பித்தவர்களில் ஒருவனுடைய மனைக்காட்சிபு சாரணமாயிருந்தது. எப்படியென்றால், அவன் உறுதிப்படுத்தியுலே சமயியார் இருந்தபோனதை இவன் கண்டு காண்கி, மிவர்க் தக்கப்பட்டு இனி நான் ஒரு நியமுவாத இரூனெனசோதனாசகராக் கட்டப்டான். இப்போதுதான் இரட்சகரை வெளியாங்கமாய் அறிக்கையிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்து உடனே தன் நோக்கத்தைப் போதகருக்கு அறிவித்துக்கொண்டான். போதகர் அவருடைய உண்மையைமில்லவாசத்தையாகுத்தித்துச் சந்தேகப்பட்டமல் போன சித்திதையாகும், இறுதாந்திரத்தில், கோலிலிற் கூடிவந்து அனேக சனங்களுக்குமுன்பாக அவனுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார். அவன் முடிவுபாய்ந்தும் சத்தியத்தில் நிலத்திருந்தப்படி கத்திரிகிறபட்செவாராக.

உதய தாரகை.

தனாருக (நூ). மார்சுபி யீ. யுக். வ.

உங்கள் பெண்பிள்ளைகளுக்கு அறிவுகற்பியுங்கள். அமரிக்காத் தீட்சத்திலிருக்கும் ஓர் வகை இந்தியர் தங்கள் பட்டிசையிலும் கண்டறிந்த பின்னால் வகுக்காரியத்தைக் குறித்து இவ்வழவர்கள் அதிகம் கருத்தாய் யோசனை பண்ணுமடி. கேட்டிக்குக் கொள்ளுகிறோம். இதிலும் அவர்கள் தங்கள் ஆண்பிள்ளைகளைப் படிப்பிப்பது எவ்வளவு தேவையென்றெண்ணுகிறார்களோ அதுபோலவே தங்கள் பெண்பிள்ளைகளைமும் படிப்பிப்பது அதிகம் அவசரமென்று காண்பார்கள். பெண்பிள்ளைகளைப் படிப்பிப்பதினால் வரும் மேன்மை இன்னதென்று இன்னும் இவ்வழவர்கள் முற்றாக விளங்கிக்கொள்ளவில்லை.

அந்த இங்கிலாந்துத் குறித்தோருவர் சொல்வதென்னவென்றால் நான் இவர்களுக்குள் வாசம்பண்ணியிருந்த காலத்தில் இவர்களுடைய சீர்திருத்தமுதலிய தேற்றங்களைக் குறித்து இவர்களின் பிரதானியாகிய ஒருவரிடத்தில் யோசித்தேன். அவர்களைப் பற்றி அவர் எனக்கு அறிவித்த காரியங்களில் தங்கள் ஆண்பிள்ளைகளை மாத்திரமே பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பிப்பெடியால் தவக்கத்திலே தானே மோசம் போடுகின்றனது சொன்னார். அவ்றுவாருள்ள அடிவர்கள் யாவரும் அவராளிகளாயிருக்கும் படியாவது சீர்திருத்தமுற்ற பெண்பிள்ளைகளை விவாகம்பண்ணுவதினால் அவர்கள் பிள்ளைகள் அவ்வளவோ மாதாமரணப்போலவாருங்கள். அதிலும் பிரதானமாக தங்கள் பிள்ளை பெண்சாதிமார் விருத்தியடையவேண்டுமென்று விருப்பம் கிட்டாமற்போயிற்று.

ஆதலால் அவர் சொல்வதென்னவென்றால், பெண், ஆண் என்னும் இருபகுப்பானவர்களுக்குள் ஒரு வகுப்பானவர்களே முத்திரப் படிப்பிப்பதாயிருந்தால் பெண்பிள்ளைகளைமே படிப்பிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அவர்கள் மாதாமரணாக காலத்திலே தங்கள் பிள்ளைகளைப் படிப்பிப்பார்கள். இத்தகைய காரியம். இதிலே உண்மை. பெண்பிள்ளைகள் அதிகதூரம் அறிவிற் தேறித் தங்கள்

வீட்டுக்குத்தே படிப்புக்காரியங்களின் கடமைவா நிறைவேற்றக் கூடியவர்களாயிருந்தாலொழிய யாதொரு சாதிமாரும் சீர்திருத்தத்தில் நல்லிருந்தபொழுது உறுதிப்பட்டு மட்டிக்காள்ளுகிறார்.

ஆபிரிக்கா.—இவ்விடத்திற் காப்பிரிகளுக்கு இங்கிலாந்தருக்குண்டான யுத்தத்தினாலும் ஒன்றாகவேயில்லை. பிறசீட்டிலுடைய சமயமாளில் நடந்த யுத்தத்தில் ஏறக்குறைய நூறு மாயிசுமாமுடித்துபோனார்கள். முதலுடையோர், முப்பது பேர் மடிந்தார்கள். வேலெரு இடத்தில் இருபது பேர் வுக்குச் செத்தகிடந்தார்கள். அவர்கள் முன்பு காயப்பட்டிருந்தார்கள் பக்கத்தில் இருந்தவர்களுக்காய்ப்பட்டவர்களும் நார்ப்பு போர். ஒரு நாற்பத்தித் தங்கள் காலமே உருமணியோடு தொடங்கி யோதுபடுபட்டும் நடந்துகொண்டிருந்தது. இவ்வளவு நாளாய் கின்று போர் பண்ணுகிறதற்கு நூற்றுத் தங்கள் காப்பிரிகளுக்குப் பட்டிக்கிடந்ததென்று அனேகர் அதிசயப்படுகிறார்கள். இக்கிண்கார்பத்தியிற் கொல்லப்பட்டதும் காணும் போனதானமாத துதிகளை முடிபத்திரண்டு. முன்றுமாளாய் போர்நடந்தது.

சீவமோசம்.—ஒரு அமெரிக்கன் கப்பல் சிலுறெய் என்னும் கடல் முனையின் தருமுகத்தை விட்டுப் பாய் வலித்துச் சமுத்திரத்திலேறிக்கிடப்பில், காத்திரிதா பிரகாம் ஒரு புறமூலக்க கப்பல் புண்டட்டியில், அதிலிருந்து கற்புதான் கடலில் விழுந்து அழிந்திப்போனது. தந்தவேளையில் கடலத்திகமாய் போங்கித் திரண்டிருந்தபடியே யாதொரு வள்ளத்தை விட்டு அனத்த தப்புவதற்குக் கொள்ளக் கூடாறும் போன்று. அவருடைய போன்காரியும் அந்தக்கிடமே கின்று இந்த இடையூறைக் கண்டவுடைய மதியங்கித் தன் புறவூறுக்குப் பிறகே தாறுச் சமுத்திரத்திலே விழுந்து இந்தப் போகிறதற்கு வாயிருந்தபடியே சலியுள்ள நாவுபோர் அவன் பிடித்தப் பத்திரப்படுத்த வேண்டியிருந்தது.

மரணசங்கதி.—இலங்கைத்தீவு முழுதேயும் முடிபக்கத்துக்கு அத்தகையகத்தென்னு நியாயத்தொழாயிருந்த கனம் பொருந்திய யோசன இத்தகையகை போனமாயும் இருந்தபின்னே செவ்வாய்க்கிழமை, முப்பது வயதிற காலத் தென்னி விட்டார்.

கண்டிக்குக் கிட்டமானமாய் உறவாலுள்ள என்சிறி இடத்திலுள்ளவர்கள் போனகிழமையிலில் போற்பெற்றுவைத்து இருபத்தைத் தான் கவன அச்சுப்படுத்தினார்கள். அவைகளிலோன்றிய பாலியலுள்ளருந்தினால் அதிக சத்தத்தால் துடிப்போட்டிப் போர்மையையும் முறித்து அறுத்த கொண்டு ஒடிவிட எத்தனப்பட்ட வேளையில் துவக்குகளில் மருந்துத் தன்மே போட்டு இவ்வுத்திருமணைக் கட்டாறந்தி சட்டகமெனினுலே காமடங்குத் தத்திச் சாறுப்படுத்தியும் அடங்காமு காட்டுக்கோடி விட்டது.

கருத்துதா.—இல்லாமதத்தை அஞ்சரித்தவத்திப்புசாய் என்பவருடைய புத்திரர்கள் தங்கள் பள்ளிவாசலுக்கு வகுத்திருந்தபின்னேயே காலத்திற் கம்பிளிகளையும் மற்றுக் காண்கவையுடனாவைகளையும் துறமாக்கக் கொடுத்து வகுத்தவழமையுண்டு. அவ்விதமாய் போனமாயும் பித்ததேயியும் அனேகமாயிரம் பட்டிசைக்காரருக்குக் கொடுத்தபடியே சனமெல்லாம் ஒருபிசை வேங்கித்தினால் அந்நபங்கிளையிற் பண்ணினோடு நகங்கி இருந்தபோனார்கள். இரண்டுபேர் சாத்தக்க அவ்வளவாக நகங்கிப்போனார்கள்.

இற்றைக்கோத்துறைய முன்றுமாளாய் இருந்தபித்தா நாமுமணித்தியால் வரையிலில், நியுபோர்க்கிளையிலே வந்து துடியேற சனத்தோகை நோம்பியிருந்த அஞ்ஞாந்தித் தொன்னுறையிலே அதுவது ஒரு கப்பலில் வந்தவர்கள் காமம். இன்னபிரமியம் பிராமணக்காரர் வசதியாகருக்குத்தக்கவனாய் பரிசேவவாசிகளாயிருக்க விரும்புகிறவர்கள் கொண்வெரும் முகாந்திரமாய் நியுபோர்க்குப் பட்டினத்திற் கப்பல்களை யுண்ணென்னுகிறார்கள்.

சேனன்பட்டினம்.—சேனன்பட்டினத்தில் எட்டாங்கு துதினாப்பட்டினத்தைச்சேர்ந்த ஒருத்திகடல் வெறியினியிடத்தை உத்தியோகத்திலிருந்துள்ளபட்டார். அதுமூலம் இங்கப்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த மற்ற உத்தியோகஸ்திரில் வகுத்தபட்டினத்தவேளையில் நான் கொஞ்சமுடல் தகுக்கார்பட்டினென்று சொன்னு மற்றவர்கள் அவ்வளப்பித்தக் கயவந்த்சியென்று இங்கிச்சிண்ணுவார்கள்.

MORNING STAR.

Jaffna, December 11th, 1851.

ST. PETER, THE FOUNDATION OF THE CHURCH OF CHRIST AND KEEPER OF THE KEYS OF THE KINGDOM OF HEAVEN.

MR. EDITOR.—I have two questions to propose for your consideration, suggested by Matt. 16: 13—19, which the Roman Catholics are very fond of asking, and to which I beg you will kindly furnish a direct reply.

1. Why should Christ say, that "thou art Peter, and on this rock, I will build my Church," if he did not mean to teach that Peter is indeed the head of the church? We therefore conclude, say the Roman Catholics, that *Peter is the head of the church*; that he has the keys of the Kingdom of Heaven, and power to retain and remit sins, &c. And 2d, why should Christ have given the name Peter or Cephas, which means a stone, (see John 1: 42), if he had not known before, that *Peter would become the head of the church*? I remain, my dear Sir, yours, &c.

A PROTESTANT FRIEND TO C. R. M.—A.

These are very fair questions and of grave importance. It must be admitted that there is some degree of obscurity in the passage referred to, which has given rise to various opinions, as to its precise meaning. We may however be preserved from dangerous errors, if not led into a full understanding of the subject, by a careful attention to that well established canon or rule of interpretation which requires that "we interpret doubtful and obscure passages in accordance with passages plain and indisputable, on the same subject."

By an application of this rule to the passage cited by our correspondent, we learn that whatever the passage may or may not mean, it does not and cannot teach that Peter is the foundation or the head of the church, in the sense in which the Roman Catholics teach; for this is palpably at variance with the plainest declarations of the word of God. The Scriptures uniformly teach that Christ, the Anointed, the Messiah of the Old Testament, and here styled by Peter, "the Son of the living God," is the "sure foundation" of the church—and that there is no other. "Other foundation can no man lay than that is laid which is Jesus Christ." 1. Cor. 3: 11. See parallel passages, more especially Peter's testimony on the subject, in his quotation of Isaiah's prophecy. Is. 28: 16, and 1 Peter 2: 3—8.

Consider further the incongruity, not to say the monstrosity of making a man—an erring, fallible man, like Peter, the foundation of the church of God! Pray on what foundation did Peter rest for forgiveness and acceptance with God in view of his manifold offences—not only for those indiscretions, for which our Lord on several occasions sharply rebuked him,—calling him at one time "Satan" and "an offence"—not only his offences on that dark and doleful night when he thrice denied his Lord and Master with oaths and curses—but also his offences after the pentecostal baptism by the Holy Ghost, when for his dissimulation in the matter of the Jewish caste question, Paul withstood him to the face, "because he was to be blamed." Gal. 2: 11—16. Surely that foundation, on which Peter stood with safety must be amply sufficient for all true penitents of every age and clime to stand upon. Who would venture his all upon a fallible sinful man, of like passions with ourselves, whether upon Peter or any of his successors, as a sufficient foundation, in prospect of that day when "the fire shall try every man's work of what sort it is?"

But again, in the Epistle to the Ephesians 1: 17—23, we are authoritatively informed that "the God of our Lord Jesus Christ, the Lord of glory—hath set him (i. e. Christ) at his own right hand in the heavenly places,—and gave him to be the head over all things to the church, which is his body, the fulness of him—who filleth all in all." See Colossians 1: 18, and many other parallel passages.

In view of these passages we may ask, will the Son of the living God ever desert the post assigned him by his Father as the Head of the church,—will he give this his headship of the church to another? to a man fallible and erring? Did he delegate this headship to Peter? Let us take Peter's own deposition on the point in question. In the first verse of each of his two Epistles, he tells who he is, and what is his office

that he is "a servant and Apostle of Jesus Christ." Throughout his Epistles and discourses, there is not the least intimation of supremacy or superiority over the other Apostles. On the contrary, an attentive perusal of the first four verses of the fifth chapter of his first Epistle awakens the thought, that he must have had a prophetic view of the indignities (to use a very mild term) that would be cast upon him in the last days, when false teachers would arise (see chap. 2: 1, 3), and endeavor to fasten upon him that which is the most odious feature of "the man of sin," so graphically described by the Apostle Paul in 2d Thessalonians 2: 1—12, "so that, he as God sitteth in the temple of God showing himself that he is God—*whom the Lord shall consume with the Spirit of his mouth and shall destroy by the brightness of his coming.*" In the light of this prophecy, it was, on our arrival in the country, a startling fact to us, that even the underlying Roman priests were, in common parlance, denominated Gods சுவாமிகள், by their followers, and that the priests themselves laid claim to the prerogatives of Deity! In the way of protest as it would seem, against such arrogance and blasphemy, Peter the honored disciple and Apostle of our Lord, writes in his second and last Epistle, as follows: 2: 14: "The elders which are among you, I exhort *who am also an elder.* Feed the flock of God which is among you, taking the oversight thereof *not of constraint but willingly—not for filthy lucre neither as being lords over God's husbandry.*" &c. This profession is in full accordance with what his Lord and Master had previously taught him, in common with his brethren, viz: "Be not ye called Rabbi, for one is your master even Christ,—neither be ye called masters, for one is your master, Christ." But if instead of the appellations, of Rabbi or master, we aspire to be Gods, does not that indicate that we are in the succession of "the man of sin," to whom we have before referred.

Having considered the subject negatively, we will in our next endeavor to give "a direct reply" to the questions proposed.

L. R.

REMINISCENCES OF A RECENT VISIT TO AMERICA. No. 3.

The daily instruction from 10 to 12 A. M. of a juvenile Bible class, consisting of eight lads and two misses was among the more prominent and pleasing features of the whole voyage from Colombo to London. The portion selected for the term, whether our voyage might be longer or shorter, was the entire book of Daniel. This single book served us well for reading and spelling lessons,—for lessons in geography and chronology,—and in history as taught by prophecy. It was not the first time I have made use of this book for similar purposes. It was, however, a novelty to me to have under daily tuition so large a number of children of my own caste, and I was not a little interested to make observations upon them in the way of comparison or contrast, as they might be, with our own children, the Hindoos, of both sexes, with whom I had long been conversant. As I am not called upon to give the results of my observations in the way of comparison, it may suffice to say, that by their orderly deportment and progress in learning, and from the interest and pleasure I found in the employment of teaching, I felt myself to be amply compensated for all my attentions to them. On a review of my intercourse with them, I am happy to think that I made an investment in their esteem and affections, which will yield me all time to come to the parties concerned both teacher and pupils. Near the close of the voyage, we had a formal examination of the class in the twelve chapters of Daniel's prophecy, in the presence of the passengers. From what then appeared, I think no regret was felt that our dining saloon had been for two hours daily, vacated by the parties concerned, that it might be used as a school room.

Since that the little company with their cheerful and happy countenances are before me, I cannot do justice to my own feelings, nor to the heads and hearts of the children without saying, that in addition to divine service morning and evening for adults, a juvenile service was held at 3 o'clock, P. M., on Sunday, which the children not only attended, but in which each one took a part. This to the children if not to myself also, was probably the most interesting exercise of the week. Indeed it was at this convenient meeting, the Sunday after leaving Colombo, that it was first discovered that there was a real affinity between the old paganistic minister and the little children. Dear ones, may they one and all be found inmates of the upper temple, and know by blessed experience forevermore, what was the high import of their favorite chant, "O there is a happy land far, far away," &c.

The writing of this stanza awakens another, now sounding in my ears with reminiscences extraordinary, viz:

"We won't give up the Bible, &c."

But it is only a selection of reminiscences that I design to give.

The advantages of the book of Daniel as a school book are manifold and peculiar. The stories of the first six chapters, in point of interest and instruction suited to the infantile mind, will probably stand unrivalled, though we search the annals of universal history—always excepting however, the story of the Babe of Bethlehem, as given in the gospels. These stories are immeasurably in advance of all ordinary stories, whether of pure fiction or merely founded in fact. In the first chapter, we unexpectedly lighted upon the second testament society, of which we have any account, either in secular or sacred history. It was indeed a small society, of but four members—but with a decided character for a president; an individual, who though a captive, became subsequently the leader of "presidents and princes." The society was so organized, that it was entirely self-sustaining to the parties concerned, that my whole school of juveniles could not but start the enquiry, as to whether their countenances by a similar process might not become "fairer and fatter" than the countenances of those who partake of the wine, which even the king or the queen doth drink. But alas for the poor children! even then and there, they were subjected to countering influences: We denominated this Jewish captive's society the second

total abstinence society, because we had found out of an earlier date. And here I may remark that we made it one part of our study of the book of Daniel, to look for parallel passages and subjects in other parts of the sacred writings. A notice of the first abstinence society may be found in the 35th chapter of Jeremiah's prophecy. And it is a notice worthy of some special attention, for two reasons at least, (1.) that it originated in the overflows of paternal affection, and solicitude of a father, who would make the wisest provision possible that his descendants "might live many days in the land where they were strangers," and (2.) that his descendants, by their fidelity in keeping their pledge, in accordance with their father's commands, secured for themselves a signal blessing from the Almighty. "Therefore thus saith the Lord of hosts, the God of Israel, Joudab the son of Rechab shall not want a man to stand before me forever." Had there been a similar arrangement, and attended with like results in the family of the second father of our race—where then had been the curse that has so heavily fallen upon the descendants of Ham—and where had been the enormities and horrors of Anglo-American slavery, we all so much deplore! "For Noah drank of the wine, and was drunken!" But will not a generation of Joudabs arise, and fill the land? Then in the sense predicted, may kings become "nursing fathers and queens nursing mothers" to the suffering, withering and yet expanding church of Christ.

My reminiscences in connection with giving instruction from the book of Daniel are so many and vivid, that I shall venture a continuance of them.

Masepp, Dec. 6, 1851.

D. POOR.

CHINESE FUNERAL IN CALIFORNIA.—A San Francisco correspondent of the Boston Traveler gives the following, dated July 20, 1851:

Mr. At-hang, a respectable merchant from Canton, China, died in this city on Friday last, from the effects of a disease contracted on his passage to this country. He was interred on Saturday last at the Tyebera Buena Cemetery, strictly in conformity to the Chinese custom. The funeral procession of his countrymen, attired in their native costume, was very striking, and probably the largest ever witnessed outside the Celestial Empire. Mr. Norman Asing acted as chief marshal. The corpse was enclosed in a neat mahogany coffin, conveyed in a hearse. On arriving at the Cemetery, they all proceeded to the different graves of their countrymen, buried there at various times, sprinkled wine upon their tombs and performed a variety of other ceremonies very singular to us "outsiders," after which the body was consigned to the grave with much ceremony—throwing into the grave the white ribbons which they all wore upon their left arm as a badge of mourning; burning candles, incense, torches, and slips of gilt paper at the foot of the grave, with a salutation from each. They then made way for the brother of the deceased who approached the grave, much affected, and performed nine genuflections, kissing the ground and saluting. After which they profusely distributed wine, cigars and perforated Chinese coin among all present. They then returned with the most perfect decorum to their homes. The whole scene appeared to be one of joy, instead of mourning.

EDUCATE YOUR DAUGHTERS.—We recommend the following experience of the Choctaw Indians in America, to the attentive consideration of this people. They will learn from it the great importance of educating their daughters as well as their sons. The necessity of female education is yet but partially understood by this people.

A writer says, when I lived among the Choctaw Indians, I held a consultation with one of their chiefs, respecting the successive stages of their progress in the arts of civilized life; and among other things, he informed me that at their first start they fell into a great mistake—they sent only their boys to school. They became intelligent men, but they married uneducated and uncivilized wives, and the uniform result was, that the children were all like the mother; soon the father lost all his interest in both wife and children. And now, says he, if we could educate but one class of our children, we should choose the girls; for when they become mothers they would educate their sons. This is to the point, and it is true. No nation can become permanently civilized and enlightened, where the mothers are not, to a good degree, qualified to discharge the duties of the home work of education.

THE CEYLON DIARY AND ALMANAC.—We have received from R. E. Lewis, Esq., of the Examiner, the above named publication, for which he has our thanks. The book, we think, is the neatest specimen of printing we have ever seen from the Colombo press. It contains much valuable information of special interest to the officials, planters, and traders of the island. There are also directions for the management of many of the diseases incident to this climate, which, from a hasty examination, we should suppose might be of great use, particularly in those parts of the island where it is difficult to secure timely medical aid.

Delta's No. 3 is received, but late for this paper. We shall try to give it place in our next issue.

As you salute, you will be saluted.

OVERLAND INTELLIGENCE.

From the Home News of Oct. 24.

Kossuth with his wife and children arrived in England on the 23d October, and was received and entertained at Southampton with the greatest honors. The Hungarians at that place were greatly rejoiced to see their distinguished leader, and Kossuth himself was no less rejoiced to set his feet on a land of freedom.

The Queen has returned from her sojourn in Balmoral and visited both Liverpool and Manchester on her way to the South, where she was received with great love and loyalty by her subjects. On the 11th October Her Majesty arrived at Windsor just in season to visit the great Exhibition before its close.

The Crystal Palace was finally closed to the general public on Saturday, Oct. 11. Though there was no formal closing ceremony, yet the occasion was one of great and absorbing interest. There were 17,000 Exhibitors and 3,000 medals distributed for the best articles. Of course many of the Exhibitors were disappointed because they received no medal. The French are said to complain very loudly that they have not received their share. Yet 56 out of 170 council medals for new inventions have gone to France and 35 to other nations and the remainder to England.

The Lord Chief Justice of England was in Rome and had the honor of an interview with the Pope.

Bloomerism finds some advocates in England and was making some progress there, notwithstanding the formidable opposition it meets with.

The resistless tide of emigration from Ireland is the most important object of contemplation or intelligence. Every circumstance increases its force and draws into the current a better class of emigrants. It is a fearful exodus.

In France all parties seem to be mustering their forces for the election of a President in 1852.

The Austrian press feels the most violent indignation that such flattering preparations have been made in England for the reception of "the traitor Kossuth."

The once powerful and celebrated Don Manuel Godoy, died in Paris Oct. 11th in the 87th year of his age—a celebrated character in the history of Spain near the commencement of the present century.

Dr. Thomas Vinograd, Archbishop of Upsal and Primate of the kingdom of Sweden, recently died in the 71st year of his age. He left to the University of Upsal his library consisting of upwards of 31,000 volumes. The entire number of volumes possessed by the University is now said to be 238,000.

The following account of emigration from Ireland to the United States will be read with painful interest.

From every locality in Ireland the inhabitants are flying in hundreds. Only a few days since the Midland Great Western Railway brought 400 emigrants to Dublin from this and adjacent counties, on their way to take shipping at Liverpool for America. It is now no longer a matter of speculation where all his shall end, for it is evident to the most unthinking mind that the present exodus of the Irish people must speedily terminate in the utter annihilation of the Celtic race in Ireland. The Celtic exodus continues to be the marvel of the day. From morning to night, from the arrival of the first trains before daybreak to the last when they reach in the evening, nothing scarcely to be seen along the line of splendid quays flying as if from a pestilence, to seek the means of existence which their own inhospitable land denies to labor, and the modest ambition to live and die beyond the gloomy precincts of the Irish workhouse. Numbers of these adventurers are of the better class of farmers, and appear to lack none of the appliances requisite towards the bettering of their condition on the other side of the Atlantic—such as health and more than comely property. They are seen with the most requisite articles of furniture and clothing, with some small capital to commence operations. The majority, however, have no such advantages to boast of, for a more miserable, sickly-looking, and poverty-stricken set of creatures it would be impossible to imagine even, hundreds of them—men, women, and children—being unprovided with shoes to their feet, and the females with no better covering for their heads than the commonest straw hats or bonnets, while not one in 50 could afford to the luxury of a cloak as a protection against the inclemency of the coming winter. All hardships appear as nothing, so that the one great end may be achieved—flight from the Irish shores, no matter at what risk, or with what amount of danger and privation in perspective.

The London correspondent of the Ceylon Examiner gives the following interesting news under date of October 24th:

The great Electric Telegraph is now in full work between London and Paris and it is said that shortly the guns on the Tower and at the Invalids in Paris will be simultaneously fired by electric sparks transmitted by the hands of Prince Albert and the President of France. This however promises to be out-done in magnitude, for I hear that a company is forming to carry a submarine telegraph between Galway in Ireland and the nearest part of the North American shore. It is said that £150,000 will suffice for a cable and wire 3,500 miles in length; these will want to sink and stay there about 10,000 tons of iron anchors and chains. No doubt we should then have a telegraph across the Irish sea and thence to Galway so that instantaneous communication may in our lifetime be opened between London and California! Amongst other discoveries and improvements I may name that by which railway trains of any weight may be worked with perfect ease over rails carried across the steepest mountains with scarcely any levelings; this is done by keeping up a current of magnetic electricity around the rim of the engine wheels which magnetizes them, and thus enables them to lay hold of, or bite the rails and mount any gradient.

ANOTHER VICTIM OF THE GIANT VICE.—Lieut. Middleton of the 8th Light Cavalry, Madras Army, has been cashiered for drunkenness, and yet it is more than likely that any officer of the same regiment declining to drink moderately at mess, would, by his brother officers, be placed in the category of spoons.—Col. Obs.

THE PRAYER OF HABAKKUK.—It is said of Dr. Franklin, that during his residence in Paris, being invited to a party of the nobility, he produced a great sensation by one of his bold and ingenious movements.

In the course of the evening, the company engaged in free and promiscuous conversation. Christianity was then the great topic. The church was always ridiculed, and the Bible treated with unsparing severity. Growing warmer and warmer in their sarcastic remarks, one nobleman commanded for a moment universal attention, by asserting in a loud voice, that the Bible was not only a piece of ardent deception, but totally devoid of literary merit. Although the entire company of Frenchmen nodded assent to the sentence, Franklin gave no signs of approval. As he was at that time a court favorite, his companions could not bear even a tacit reproof from a man of his influence, and they all solicited his opinion.

Franklin replied, that he was hardly prepared to give them a suitable answer, as his mind had been running on the merits of a book of rare excellence which he had just happened to fall in with at one of the city book stores; and as they had alluded to the literary character of the Bible, perhaps it might interest them to compare with that old volume the merits of the new prize. All were eager to have the Doctor read a portion of his new book. In a very grave manner, he then took the book from his coat pocket, and with propriety of utterance read to them a poem.

The poem made a deep impression. The admiring listeners pronounced it the best they had ever heard. "It is beautiful," said one. "It is sublime," was the unanimous opinion. They all wished to know the name of the new work, and whether what had been read was a fair specimen of its contents.

"Certainly, gentlemen," said the Doctor, smiling at his triumph, "my book is full of such passages. It is no other than your good for nothing Bible; and I have merely read to you the prayer of the prophet Habakkuk."

Let every reader learn wisdom from this incident, and learn to appreciate the unequalled sublimities of the Bible.

AN EXAMPLE IN HIGH PLACES.—Victoria, Queen of England, has caused notice to be given to Lord Malden, that his presence at the court of Her Majesty will be dispensed with henceforth. The reason for this is found in the fact that Lord Malden recently seduced the wife of one of his friends. The Queen wishes it understood that the corruptors of the purity of the conjugal relations and the invaders of the peace and happiness of the homes of England, cannot be allowed to approach the person or enter the presence of the Sovereign, no matter how exalted the rank of the offender. Thanks to the English Queen for this example of just indignation. It is worthy of the wife and mother, worthy of the Queen of a great and enlightened nation.

The time has been when it was no disgrace in the eye of the English Court, for its aristocracy to violate the sanctity of virtuous homes. That time is passed, we hope, forever; it will certainly not return while Victoria wears the crown. Would that the example of the Queen might be rigidly followed by ladies of every rank. Too long have the ladies endured these loathsome excrescences upon society. Fashionable rakes have been welcomed and honored by the sex they had insulted, instead of being scorned and loathed as they deserved to be.—American Paper.

ANECDOTE OF DR. COOPER.—Dr. Cooper, of the South Carolina College, was one of the best natured old gentlemen, that ever lectured to mischievous boys. On one occasion, when he entered the lecture room, he found the class all seated with most unwonted punctuality, and looking wondrous grave. Mischief was the cause, and it was apparent that they were prepared for a burst of laughter as the old doctor waddled along to the professor's chair, for there sat an old negro, bolt upright, lashed to the chair. But they were disappointed of their fun, for instead of getting angry and storming at them, he mildly remarked, "Ah! young gentlemen! quite republican I see in your tendencies; fond of a representative government! elevated one of your own number to the chair, ha! Well, it is all right. I dare say the present incumbent can fill it as well as any of you. You may listen to his lecture to-day. Good bye. Don't feel sheepish about it." And away he went, without leaving a smile behind him.

LIKENESS OF POVERTY TO BUDDHISM.—A French Catholic missionary who has recently traveled through the territory of the Grand Lama of Thibet, found the symbols of heathen worship, so like what are used in the Romish worship that he confesses, he went to a shop and bought for himself the objects of worship which are usually sold as objects of heathen adoration. The resemblance between the system of Buddhism and the system of the Roman Catholics was so striking, that he was utterly at a loss to account for it, except by supposing that Buddhism, after all, is but a faint shadow and reflection of Christianity, spread by some unknown means over the remotest regions of Asia.

A generous mind does not feel as belonging to itself alone, but to the whole human race. We are born to serve our fellow-creatures.

BRITISH AND AMERICANS.—The London Times of Sept. 24, after indulging in some hard thrusts about the American department in the great exhibition, in the early part of the season, says, in apparent justice and good humor:—"Taking all things together, British and Americans have run a pretty fair tie through the trials of this wonderful season. The spring, it must be confessed, opened ill for Brother Jonathan, and for a good while in the race we kept well ahead. We had our great exhibition—a real new 'smart' speculation, which did not turn out a failure, which exceeded every body's hopes, and which brought about no revolutions at all. It was calculated that we should realize £400,000, whereas we have got over £425,000 at this very moment, with six good weeks before us still."

On the other hand, it is beyond all denial that every practical success of the season belongs to the Americans. Their consignments showed poorly at first, but came out well upon trial. Their reaping machine has carried conviction to the heart of the British agriculturist. Their revolvers threaten to revolutionize military tactics as completely as the original discovery of gunpowder. Their yacht takes a class to itself. Of all the victories ever won, none has been so transcendental as that of the New York schooner. The accounts given of her performances suggest the inapproachable excellence attributed to Jupiter by the ancient poets, who describe the king of the gods as being not only supreme, but having none other next to him. "What's first?" "The America." "What's second?"—"Nothing." Besides this, the Baltic, one of Collins' line of steamers, has "made the fastest passage yet known across the Atlantic," and, according to the American journals, has been purchased by British agents "for the purpose of towing the Cunard vessels from one shore of the ocean to the other." Finally, as if to crown the triumphs of the year, Americans have actually sailed through the isthmus connecting the two continents of the New World, and while Englishmen have been doubting and grudging, Yankees have stepped in and won the day.

So we think on the whole, that we may afford to shake hands and exchange congratulations, after which we must learn as much from each other as we can.

THE EVIL OF A BAD TEMPER.—A bad temper is a great curse to its possessor, and its influence is most deadly wherever it is found. It is allied to martyrdom to be obliged to live with one of a complaining temper. To hear one eternal round of complaint and murmuring, to have every pleasant thought scared away by their evil spirit, is in truth a sore trial. It is like the sting of the scorpion—a perpetual nettle, destroying your peace, and rendering life a burden. Its influence is most deadly; and the purest and sweetest atmosphere is contaminated into a deadly miasma wherever this evil genius prevails.

It has been said truly, that while we ought not to let the bad temper of others influence us, it would be as unreasonable to spread a plaster of Spanish flies upon the skin, and not expect it to draw, as to think of a family not suffering, because of the bad temper of any of its inmates. One string out of tune will destroy the music of an instrument otherwise perfect; so if all the members of a church, neighborhood, and family, do not cultivate a kind and affectionate temper, there will be discord and every evil work.

American Morning Star.

STAND ERECT.—An erect bodily attitude is of vastly more importance to health than people generally imagine. Crooked bodily positions, maintained for any length of time, are always injurious, whether in the sitting, standing, or lying posture, whether sleeping or waking. To sit with the body leaning forward on the stomach, or to one side, with the heels elevated to a level with the head, is not only in bad taste, but exceedingly detrimental to health. It cramps the stomach, presses the vital organs, interrupts the free motions of the chest, and enfeebles the functions of the abdominal and thoracic organs, and, in fact, unbalances the whole muscular system. Many children become slightly hump-backed, or severely round-shouldered, by sleeping with the head raised on a high pillow. When any person finds it easier to sit or stand, or walk or sleep, in a crooked position than a straight one, such person may be sure his muscular system is badly deranged, and the more careful he is to preserve a straight or upright position, and get back to nature again, the better.

LOST OVERBOARD.—An American brig leaving the port of Gibraltar, was taken in a sudden squall and the captain washed overboard. The sea at the time ran so high that no boat could be got out to his assistance and he was drowned.

The captain's wife was on board, and a witness of the accident, and became so frantic at her sudden bereavement, that it required the united exertions of four stout, active men, to prevent her throwing herself into the sea after a husband to whom she must have been most warmly and sincerely attached.—Malta Mail.

THE PRESS vs. SPEECH.—A rapid writer will pen about 3,500 words in an hour. A rapid speaker will utter 12,000 words in the same time. Hoe's newly invented press will print 10,000,000 words in a minute, or 60,000,000 an hour.—American Messenger.

Pierre, 18mo.	4
Wilbur's Astronomy, 12mo.	1
Barth's Church History, 18mo.	6
Alexander's Evidences, 12mo.	4
Century, 12mo.	3
Watts on the Mind, 12mo	3
Grammar of Geography, 12mo.	9
Baxter's Call, 18mo.	2
Destruction of Jerusalem, 18mo.	3
Sabbath School Songs, 16mo.	3
Village Reader, 12mo.	2
History of the Indians, 12mo.	1
Voss's Astronomy,	3
Lacroix's Algebra,	1
Legendre's Geometry,	1
Colburn's Sequel,	9
Euler's Algebra,	9
Child's Book on Repentance,	1
December 11, 1851.	

T. S. BURNELL.